

Cuprins

Explozie	13
Uitare	19
Nimic nu e suficient	23
Toate limbile pământului	27
Scrisoare	29
Un gest delicat	31
Sub pielea focului	35
Regele tăcerii	39
Când cuvintele mor	45
L-am înlocuit pe Dumnezeu	49
Ne ascundem sub pleoape	55
Rămâne-mi	59
Spectacolul umbrelor	65
Flori de iederă	67
Autopsia	69
Focul din mâinile mele	73
De ce scriu când îmi vine să plâng	79
Neiertarea	83
Ex Igni Natus	85
Întoarce-mă la mine	91
Dacă m-aș mai naște o dată	97
Aripile nopții	99
Când tăcerea devine carne	103

Cei care nu mai sunt	107
Poezia nu se termină niciodată	111
Am vrut să... ..	113
Kintsugi	115
Cântecul tăcerii	117
Geometria invizibilului	121
Sângele din rădăcină	127
Catedrale de umbre	131
Rugul anilor	133
L-am găsit pe Dumnezeu	135
Coduri nescrise	137
Coajă de lămâie	139
Soare	143
Metafizica unui murmur	145
Ce-ar spune timpul?	147
Păpușarul	151
Anatomia unei iubiri neînțelese	153
În nervurile tăcerii	157
Moneda iubirii	159
Vindecare	161
Ca să te iubesc	163

Pentru cei care au ars în tăcere,
pentru cei care și-au îngropat dorul sub piele,
pentru cei care au iubit fără să ceară nimic în
schimb.

Această carte este pentru voi,
cei care,
chiar și în întuneric,
ați continuat să credeți în lumină.

*Când am auzit ultima dată pașii tăi,
nu am știut că va fi pentru ultima oară.
Acum realizez că adevărata despărțire
nu a fost în acel moment, ci în fiecare zi
în care mi-am dat seama că nu mai am
pe cine aștepta. Nu ți-am spus vreodată
cât de mult ai însemnat pentru mine.
Nu ți-am spus că, în felul tău tăcut, ai
fost centrul lumii mele. Dar, adevărurile
spuse prea târziu sunt cele mai autentice,
pentru că ele vin dintr-un loc unde nu
mai există pretenții sau așteptări.*

*Cu tăcerea care a rămas,
Cel care a învățat să te lase în trecut.*

Explozie

Putere.

Cuvânt cu atâtea înțelesuri.

Un tată ce-și apără puii cu pumnii încleștați,

o femeie ce cară pe umeri povara casei,

a copiilor și a zilelor lungi,

un conducător,

și tu.

Ai pătruns în viața mea,

stăpân pe fiecare colț din sufletul meu,

și ai plecat, tăcut,

fără un motiv aruncat înapoi.

Câtă putere.

Iar eu nu am fost slab,

am fost o fereastră deschisă vântului.

Mi-am permis să te iubesc,

să cred că m-ai iubit, chiar și când nu-mi meritam

visele.

Vorbele tale...

Lasă în urmă tot ce-a fost.

Nu plec nicăieri.

Meriți respectul lumii și iubirea.

Mă bucur că eu ți le voi arăta.

Toate vorbele tale...

Și la început a fost cuvântul.

E adevărat, m-am simțit ales.

Un dans cosmic între noi,

pe marginea abisului.

Suprarealist.

Îmi răsuna mereu în adâncuri ce ți-am șoptit
când am pășit prima oară împreună
sub cerul de fier.

*Vei rămâne doar ca să mă faci să te iubesc
și vei pleca,*

cum au făcut și ceilalți înaintea ta.

Iar tu, cu voce dulce de oțel,

mi-ai spus că nu și mi-ai jurat.

Dar ai plecat.

Ruine ai lăsat în urma ta,

fără să-ți pese.

Prea îmbătăt de setea de a-ți construi tronuri din
inimi sângerânde,

de a înfrânge suflete ce ardeau doar pentru tine.

Ți-ai zis că dormi mai liniștit,

dacă mă legi din cioburi și pământ,

cum m-ai găsit.
Și ai suflat în mine viață și m-ai transformat
în mozaic de cioburi,
pe care iar l-ai spart,
cu răceala unui copil plictisit de propria creație.

Eu am rămas
să mă reconstruiesc.
Din mii de întrebări să-mi ții o pânză,
și să mă leg cu ea peste fisuri,
așa cum trebuie să facă un nebun.

Dar oare cât de nebun să fie un om?
Cu ce putere poate fi atras
într-un abis mascat
de-un voal subțire și frumos brodat
cu nume de *Iubire*?
Și cât să mă zdrobesc în văzul tuturor?
Tu,
stâncă de pe care am picat, mi-ai zis că o să zbor,
și mi-ai jurat.

Iubire?
O bombă nucleară, mai exact, dar nu-i vădit
și nu se face-atâta caz.
De parcă n-ar fi detonat atâtea inimi,
și atâtea universuri devastat,
de la-început, de când e omenirea.